

JE TO ZVLÁŠTNÍ POCIT, ocitnout se v tom záhadném duševním i fyzickém stavu, ve kterém nejste schopni fungovat, pohnout kteroukoli částí těla, otevřít oči ani si uvědomit, co se s vámi vlastně děje. Všichni mluví o černém tunelu, na jehož konci je světlo. Ale co s tím, když se v té tmě nedokážete ani pohnout? Ohlédnout se, jestli ten světlý bod opravdu existuje. Prý vás k němu táhne neznámá síla. Má mi tam být příjemně a má mě obklopotovat neuvěřitelný klid a ticho. Bla, bla, bla. Nic takového. Možná nejsem vhodná kandidátka na cestu do nebe. A možná ani do pekla. Proto mě nechal ten, který o tom rozhoduje, trčet někde uprostřed. Neschopnou uvažovat, rozhodovat, případně slibovat možné i nemožné, jen aby mě zbavil hříchů. Moje duše bloudí v nekonečném zmatku a neumí se rozhodnout, kterým směrem jít. Nemá nikoho, kdo by do ní aspoň jemně štouchnul jako do balonu poletujícího mezi záhony růží s trny a příjemně měkkým anglickým trávnikem, na kterém se ještě třpytí ranní rosa. Navzdory všemu si nic z toho neuvědomuji a v podstatě mi je fajn. Nemyslím na nic, hlavu mám úplně prázdnou, nevnímám klid ani neklid, světlo ani tmu...

///

Hlas? Slyším hlas? Odkud přichází? Poslouchám pozorněji, téměř ani nedýchám, aby mi nic neuniklo. Jako by zazníval odněkud vysoko nade mnou. Anebo hluboko pode mnou? Z nějaké vzdálené černé místnosti? Co to

říká? Neslyším dost dobře, abych rozeznala slova. Někdo mluví plynule a klidně. Do řeči mu pravidelně skáče pípání, které slyším výrazněji než cokoli jiného. Je to nepříjemný zvuk. Nechci ho poslouchat! Zaostřování sluchu někam do neznáma mě za několik sekund úplně vyčerpá. Je mi příjemně teplo, cítím se v bezpečí, můžu klidně usnout. Anebo už spím a všechno je to jen sen. Sním tedy dál.

///

Co se to se mnou zase děje? Proč mi už není tak příjemně? Kde to jsem? Nemám pocit, že ležím ve své posteli. Kolem mě už není černočerná tma, nabývá zvláštní odstín šedé. Pronikavé pípání už nevnímám, zvykla jsem si. Cítím však zvláštní vibrace v celém těle. Vlastně počkat, já cítím své tělo? Vnímám svoje paže, nohy, krk, bodavou bolest v levé ruce. Chci otočit hlavu a podívat se, co to je, ale tělo mě neposlouchá. Ze všech sil se snažím udělat nějaký pohyb, ale bezvýsledně. Jsem připoutaná? Zkousím pohnout alespoň prsty u rukou. Zdá se, že se mi to daří. Přes uzouňku škvírku mezi víčky vidím šero, strop, vypnutou neonovou zářivku, osvětlenou slaboučkým odrazem světla pronikajícího bůhví odkud. Opět zkusím pohnout malíčkem. A opět nejsem schopná zkontrolovat, jestli se mi to podařilo. Cítím se jako velryba uvízlá na mělčině. Chci něco říct, nedokážu se však ani zhluboka nadechnout. Bude to sen, určitě. I v něm někdy chce člověk křičet a nedaří se mu to. Přestanu zaostřovat na vypnuté světlo nad sebou, zavřu oči a doufám, že mi znovu bude tak dobře jako předtím.

///

Sedím na horkém písku při západu slunce a nohy mi ochlazují přílivové vlnky. Kolem mě pobíhají lidé, mávají a něco mi říkají. Snažím se zachytit význam slov, ale zbytečně, nerozumím jim. Nerozeznávám ani řeč, kterou mluví. Přemýšlím, jak je anglicky poprosit, aby na mě nemávali, že nevím, co ode mě chtějí, a ať mi nezaclánějí ve výhledu na zapadající slunce. Kazí moji idylku a klid, který nemá být ničím rušený! Už se mi derou slova na jazyk. Kam se však poděly moje hlasivky? Najednou mám sucho v ústech a nedokážu ze sebe vydat jedinou slabiku, jediný zvuk, nic. Jen šepot, který nikdo neslyší a každý překřičí. Po několika pokusech to vzdávám. Ať si tam ty lidičky poskakují. Zkusím se podívat na západ slunce zítra. Přece jen je už pozdě a jsem unavená.

„JEJÍ TĚLESNÉ FUNKCE SE OBNOVILY, mohli jsme odpojit většinu přístrojů. Zdá se, že je vše na dobré cestě. Moudřejší budeme, až se úplně probere a bude moct podstoupit další vyšetření.“

„Děkuji, děkuji vám moc, pane doktore.“

Přemýšlím, komu patří utrápené vzlykání.

„Má silný, zdravý organismus, z nejhoršího je venku. Zvládne to.“

Mluví o mně? Já přece všechno slyším a vnímám!

„Kdy se asi probere?“ Uslyším další neznámý hlas.

„Těžko říct. Její mozek pracuje, je velice pravděpodobně, že nás vnímá i v této chvíli. Můžete na ni mluvit, každé slovo, laicky řečeno, nutí její hlavu pracovat, a tím urychluje její přirozené probuzení.“

Nadechnu se, chci se k tomu taky vyjádřit, hlasivky však stále nefungují. Přestávám se snažit... Hlasy utichly.

Opět vnímám pravidelný pípavý zvuk, ale jako by ho někdo dal hlasitěji. Dokážu i dnes pohnout malíčkem? Jasně, jen mi ho něco svírá. Něco příjemného a teplého. Ruka! Hladí mě něčí ruka! Je to máma? Snažím se tu ruku stisknout, ale netuším, jestli se mi to podařilo.

„Jsem tady,“ zašeptá ten člověk téměř neslyšně a mačká mě dál.

„Pohnula rukou! Je možné, že pohnula rukou?“ ptá se.

„Poslední dny dělá obrovské pokroky.“

„Můžu tady ještě chvíli zůstat?“

„Jistě.“

Slyším, jak se potichu zavírají dveře.

„Všechno bude dobrý.“

Po tváři mě hladí ruka. Najednou nejsem zmatená, cítím se v bezpečí. Ať je to kdokoliv, mohl by se v mých snech objevovat častěji.

Podle všeho se opět otevřely dveře – na tváři jsem ucítila závan vzduchu. Chtěla bych vědět, kdo vešel dovnitř, ale nemůžu otevřít oči. Ani se o to nepokouším, protože vím, jak mě to vyčerpává. Chci si ještě užít blízkost toho člověka a jeho uklidňujících doteků.

„Co ty tady děláš?“ Ne. Moji ruku už nehřeje teplá dlaň. „Může za ní chodit pouze její rodina, a pokud vím, to ty nejsi.“

„A ty jsi co? Její otec?“ Postřehnu v hlase ironii. Ve stejném hlase, kterému jsem ještě před chvílí pozorně naslouchala a který byl tak něžný.

„Jsem člověk, který má na to, aby se o ni skutečně postaral.“

O koho? O mě? Je třeba se o mě starat?

„Prosím vás, tyhle věci si řešte někde jinde,“ zamíchal

se do rozhovoru další hlas. A po něm se dveře znovu přivřely a zůstalo ticho. Do háje. Chci ještě poslouchat, co se tady děje a kdo o mně mluví jako o nějaké věci, která je na obtíž.

///

O té příjemné teplé ruce a milém hlasu se mi už nezdálo. Vlastně se mi už nezdálo téměř nic. Moje snaha hýbat se rostla. A moje kondice se zlepšovala. Už mě tak neunavovaly pokusy otevřít oči. Zkoušela jsem to znovu a znovu.

PROBŮH, JÁ JSEM V NEMOCNICI? Co se stalo? Infuze? Nesnáším jehly! Tělo jsem měla jako z olova. S obrovskou námahou jsem dokázala otočit hlavu jen o pár centimetrů. Pípačící přístroj jako by se zbláznil, vřískal stále hlasitěji a rychleji. Nešlo mi do hlavy, proč jsem tady, co tady dělám. Cítila jsem se jako pokusný králík v laboratoři, který se omylem probral z narkózy. Vtom vešla sestřička, rozsvítila tlumené světlo a zavřela dveře za doktorem, který vešel dovnitř hned za ní.

„Je sice hluboká noc, ale jsem rád, že vám můžu popřát dobré ráno.“ Usmál se na mě a kontroloval papír, vycházející z přístroje u postele. „Jak se cítíte?“

„Já...“ Bylo pro mě neuvěřitelné, že mi z hrdla opravdu vyšel zvuk. Že mluvím! Každé slovo jsem ze sebe vypouštěla opatrně, zkoušela jsem, jestli to opravdu funguje. „Jako by po mně přejel parní válec.“ Zaostřila jsem pohled na jeho sympatickou tvář. „A navíc ještě couvl,“ dodala jsem zničeně. Lékař se sestřičkou se zasmáli. „Kde vlastně jsem?“

„V soukromé nemocnici,“ odvětil klidně. „Měla jste autonehodu.“

„Autonehodu?“ Auto? Vzpomněla jsem si na zkoušky v autošколе.

„Nepamatujete si?“

„Ne.“ Chtěla jsem zakroutit hlavou, ale nešlo to.

„Víte, jaký je dnes den?“

„Netuším.“

„Rok?“

„Jasně, dva tisíce...“ Z hlasu se mi vytratila sebejistota. „Devět?“ Sestřička se podívala na doktora a já věděla, že to nevěstí nic dobrého. „Počkejte, ne!“ Mysli! Prikazovala jsem si v duchu. Silvestr. Poslední silvestr jsme přece slavili na chatě u Miškina přítele. „Dva tisíce deset.“

„Kolik je vám let?“

„Dvacet dva, bude mi dvacet tři.“ Na tom mě nenachytá, datum vlastních narozenin se nezapomíná.

„Víte, jaké je roční období?“ Instinktivně jsem upřela oči na okno, tma za ním mi však moc nenapověděla.

„Nevím.“ Vzdala jsem to. „Co se se mnou děje? Prosím vás, řekněte mi to.“ Nemusela jsem mít tituly před jménem a za ním, abych věděla, že se na mně lékaři něco nezdá.

„Sestřičko, přineste pacientce léky, prosím.“ Napsal něco do papírů a podal jí je. Když odešla, sedl si na kraj mé postele, prohmatal mi ruce, narovnal je a zeptal se, jestli něco cítím. Potom mi nadzvedl hlavu.

„Jsem celá ztuhlá.“

„To je normální. Jste při vědomí, a to je momentálně nejdůležitější. Nemáte žádné trvalé poškození, jako zázrakem je všechno na svém místě. Tělo se zregeneruje, začneme na tom pracovat, hned jak to bude možné. Zanedlouho budete fungovat jako předtím.“ Povzbudivě se usmál.

„Tak proč jste se tak zatvářil?“